

CSONTOS JÁNOS

Leányfalui szonettek

Reneszánsz

*Régi helyen, elcsúszó időben.
Még innen a végső krízisen.
Várva, hogy az Ég mégis izen.
Oszló lélek foszladozó bőrben.*

*Nem lehetne ennél szebb tavasz,
derűsebb és kontúrosabb színek.
Mielőtt még majd lapot teríték,
Istenem, az életbe ragassz!*

*Volt alázat, s nem volt még bölcsesség,
s most a böles, ím, alázattalan.
Saul-fordulásnak napja van:*

*nem segít a pogány baziliszkus,
minden út végén ott van Damaszkusz –
töltsön el a szolgáléptű szentség.*

Erózió

*Rációhon eróziója
homokján léhán elpihensz,
míg emóció-kvóciens
nem lesz többé az élet sója.*

*Bízd, hogy mindez átmenet
(s átmenet minden, mindhalálig,
amit a Teremtés felállít),
titkos tájakra átvezet:*

*mind idegen, s mind otthonos.
Új a ház – mégis mért romos?
Mit téblábolsz e háborúban?*

*Szívedbe béke költözött –
megbújsz Krisztus-kereszt mögött,
pirkadatokba alkonyultan.*